

[Johannes Hansen.]

Altsaa, Folk i de Amter, hvor Grundforbedringsudvalgene ikke var saa forsigtige — jeg ved ikke, om der er nogle Amter, hvor det har været Tilfældet, men den Udtalelse, den højtærede Landbrugsminister fremsatte, kunde jo tyde derpaa —, har, gaar jeg ud fra, sat Arbejder i Gang, bl. a. for at afhjælpe den Arbejdsløshed, som man Gang efter Gang fremhæver, det er et af Lovens Formaal at afhjælpe, disse Landbrugere, som altsaa har ladet Arbejder udføre i god Tro til, at de fik de Laan, der var stillet dem i Udsigt, var efter den højtærede Ministers Udtalelse letsindige og efter Landstingsmand Rasmussen (Hvolbæk)'s Udsagn frække. Jeg kan imidlertid ikke se rettere, end at det maatte være Landbrugsministerens Opgave at gøre Grundforbedringsudvalgene i Amterne opmærksomme paa, at Arbejdet maatte indstilles, naar der ikke fandtes Midler til at faa det udført. Ministeren siger selv, at paa et meget tidligt Tidspunkt var disse Penge opbrugt, og derfor var Loven i Virkeligheden bortfaldet, der var ikke Midler til Laan, ikke desto mindre var der nogle, som var saa letsindige, at de lod Arbejdet udføre, og det skal de altsaa straffes for. Naar der ikke fandtes Midler til at føre Loven ud i Livet, synes jeg, den højtærede Landbrugsminister maatte have gjort Udvalgene opmærksomme paa, at de maatte indstille Arbejdet. Allerede ved Fremsættelsen af Lovforslaget den 27. Februar i Aar udtalte Landbrugsministeren, at de bevilgede 10 Mill. Kr. var omtrent beslaglagt, og i hvert Tilfælde, da Folketingets Betænkning blev afgivet den 6. April, kunde Ministeren være fuldstændig klar over, at Lovforslaget ikke kunde føres igennem Rigsdagen i den Skikkelse, det havde faaet. Jeg synes derfor, det havde været ganske naturligt at standse Grundforbedringsudvalgenes Arbejde, saaledes at Folk ikke var blevet ledet i den Fristelse at lade Arbejde udføre, naar der ikke var Penge til at faa det udført; jeg er nemlig af den sikre Overbevisning, at for saa vidt de, der skal have udført Grundforbedringsarbejder ude omkring i Landbruget, ikke kan faa Laanene dertil fra Staten, fordi der ikke er bevilget Penge dertil, kan de faa disse Grundforbedringsarbejder planlagt paa en betydelig billigere Maade, end naar de skal henvende sig til Amtets Grundforbedringsudvalg og hele dette store Apparat skal sættes i Bevægelse. Jeg tror ikke, det er nødvendigt, tværtimod mener jeg, at det er i allerhøjeste Grad urimeligt, naar

der ikke er de nødvendige Penge til at faa Arbejdet udført.

Landbrugsministeren foreslaar i det Lovforslag, vi her behandler, at Lovens Løbetid forlænges med et Aar, men da der efter Ministerens Udtalelse allerede i Ministeriet ligger Andragender for hele det Beløb, der søges bevilget, forstaar jeg ikke Grunden til denne Forlængelse, for det skal vel ikke være saadan, at Grundforbedringsudvalgene ude i Amterne, der i Henhold til § 9 i den gældende Lov hvert inden for sin Kreds skal virke for Igangsættelse af Grundforbedringsarbejder, skal blive ved med for Statens Regning at agitere for at faa disse Arbejder sat i Gang, dersom der ikke er de nødvendige Midler dertil. Og hvis Forholdet er dette, at hver Gang Loven bliver foreslaaet forlænget og et yderligere Beløb skal bevilges, da ligger der allerede i Ministeriet Andragender om Laan til Grundforbedring for et lige saa stort Beløb som det, der foreslaas, og hvis man samtidig opretholder Grundforbedringsudvalgenes Arbejde ude i Amterne, vil det betyde, at hver Gang Ministeren kommer her til Tinget, kan han sige, at det viser sig, der er en umaadelig Trang til at faa en Lov gennemført, for i Ministeriet ligger allerede paa nærværende Tidspunkt Andragender om Grundforbedringslaan til lige saa store Beløb, som her kræves! Det synes jeg ikke er rigtigt, den højtærede Landbrugsminister lægger derigennem et Pres paa Rigsdagen.

Vi ønsker imidlertid meget gerne, at dette Lovforslag bliver ført igennem, fordi der ikke er nogen Tvivl om, at mange interesserer sig for det, ikke mindst naturligvis de Landmænd, som har Jord, der trænger til at blive grundforbedret. Mange af dem ønsker, at Loven skal føres ud i Livet igen. Men vil man give det Udseende af, at der er udelt Tilfredshed ude i Landet med denne Lov, er det en stor Misforstaaelse; man kan ikke helt regne med det Antal Ansøgninger, der kommer ind, thi tager man hele Landbrugserhvervet, alle Landbrugere her i Landet i Betragtning, er det et forholdsvis beskedent Antal, der kommer ind under Loven, og man kan være overbevist om, at der ude omkring i Kommunerne er en ret stærk Modvilje mod, at Staten ved at give disse Tilskud til Arbejder i meget høj Grad vanskeliggør for andre Mennesker at sætte Arbejder i Gang, Arbejder, hvortil der ikke gives Støtte fra det offentlige Side. Man kan være ganske overbevist om, at de Folk, der selv skal bekoste Udførelsen af Grundforbedringsarbejder eller et hvilket som helst andet Arbejde i den Bedrift, de